

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke - Nummer otte

Jeff Pippenger

2025-12-09

Tallet Otte

Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han give forståelse af læren? Dem, der er vænnet fra mælken, og draget fra brysterne.

For bud må være på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt, og dér lidt. Thi med stammende læber og med en anden tunge vil han tale til dette folk. Til hvem han sagde: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre.

Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de skulle gå bort og falde baglæns og blive knust og blive fanget i snaren og blive taget.

Derfor hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, der er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi gjort overenskomst; når den oversvømmende svøbe farer frem, skal den ikke nå os; thi vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os: Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnesten, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste. Også retten vil jeg lægge til målesnoren og retfærdigheden til loddet; og haglen skal feje løgnens tilflugt bort, og vandene skal oversvømme skjulestedet. Og eders pagt med døden skal blive gjort ugyldig, og eders overenskomst med dødsriget skal ikke blive stående; når den oversvømmende svøbe farer frem, da skal I blive nedtrådt af den. Esajas 28:9–18.

De spottere, som hersker i Jerusalem, er lederne for den laodikeiske syvendedags adventistkirke, som Esajas nogle få vers tidligere identificerede som "Efraims drankere" og "hovmodets krone". Ved pinse svarede Peter dem, der påstod, at budskabet blev forkyndt af berusede mænd. Tidsperioden for den sildige regn handler om et sandt og et falskt budskab om den sildige regn. Et budskab fra Herren frembringer altid to klasser af tilbedere, og begge klasser drikker vin. Det helliggjorte budskab, eller den helliggjorte vin, er det, som bliver afskåret fra de utros mund i Joel.

Vågn op, I drankere, og græd; og jamr, alle I vindrikkere, over den nye vin; thi den er afskåret fra jeres mund. Joel 1:5.

I Joel kapitel 1 fordømmes og dømmes vingårdens ugudelige vingårdsmænd, som repræsenterer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, i forbindelse med, at den „nye vin“ bliver „afskåret“ fra deres mund. Gud har afskåret eller tilbageholdt udgydelsen af Guds Ånd i den sildige regn, som er fremstillet ved „afgrøde- og drikofrene“, fra de ugudelige, berusede vingårdsmænd.

Afgrødeofferet og drikofferet er afskåret fra Herrens hus; præsterne, Herrens tjenere, sørger. Marken er ødelagt, landet sørger; thi kornet er ødelagt, den nye vin er tørret ind, olien svinder bort. Skam jer, I agerdyrkere; hyl, I vingårdsmænd, over hveden og over byggen; thi markens høst er gået til grunde. Vinstokken er tørret ind, og figentræet visner; granattræet, også palmetræet og æbletræet, ja, alle markens træer, er visnet; thi glæden er visnet bort fra menneskenes børn. Omgjort jer og klag, I præster; hyl, I alterets tjenere; kom, tilbring natten i sæk og aske, I min Guds tjenere; thi afgrødeofferet og drikofferet er holdt tilbage fra jeres Guds hus. Udråb en faste, sammenkald en højtidelig forsamling, saml de ældste og alle landets indbyggere i Herren jeres Guds hus, og råb til Herren: Ak, hvilken dag! thi Herrens dag er nær, og som en ødelæggelse fra den Almægtige skal den komme. Er ikke føden afskåret for vore øjne, ja, glæde og fryd fra vor Guds hus? Joel 1:9–16.

Når Esajas' »Efraims drankere« »vågner« i Joel, er de omstændigheder, de vågner til, den sildige regns budskab — fremstillet som »ny vin«. Det er blevet tilbageholdt fra Guds udvalgte pagtsfolk. »Korn« i afsnittet er et generelt ord for sæd, og Guds Ord er Himmelens Brød, og i afsnittet er det blevet »ødet«.

Den „nye vin“ er den nærværende sandheds budskab, som ankom ved 9/11. Den „nye vin er tørret ind“ og „afskåret“, for den „nye vin“ erkendes kun af dem, der vender tilbage til Jeremias' „gamle“ stier, thi et „nyt“ budskab er altid i overensstemmelse med det „gamle“ budskab. Det ord, der oversættes med „tørret ind“, betyder på hebraisk „at skamme sig“.

De, som er „til skamme“, er et hovedemne hos Joel og profeterne. Efraims drankere kommer til skamme over deres falske budskab om den sene regn, som ofte kaldes et budskab om „fred og tryghed“. De tre symboler korn, most og olie repræsenterer budskabet om den sene regn. Den sene regn fremstilles også som Helligåndens udgydelse.

Helligåndens gerning er at overbevise om synd, retfærdighed og dom, og netop i denne rækkefølge. Guds Ord overbeviser om synd og fremstilles ved »korn«. At være i besiddelse af »den nye vin« kendetegner dem, som er i besiddelse af Helligånden, der fremstilles ved »regn« og også ved »vin«, for både »regn« og »vin« kan let påvises at være et budskab eller en lære.

Men jeg siger jer sandheden: Det er gavnligt for jer, at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, vil Talsmanden ikke komme til jer; men dersom jeg går bort, vil jeg sende ham til jer. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på mig; om retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser mig ikke mere; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men hvad han hører, skal han tale, og han skal forkynde jer de kommende ting. Johannes 16,7–13.

Joels „korn“ er Guds ord, som overbeviser om „synd“. „Retfærdighed“ åbenbares ved dem, som har forbundet deres menneskelighed med guddommelighed gennem det nærværende sandheds budskab, fremstillet som „ny“ (nærværende-sandheds-) „vin“ (budskab). „Olien“ er symbolet på „dom“, for „dom“ er baseret på, om de, der bliver dømt, har „olie“. Joels korn, ny vin og olie er

overbevisningen om synd, retfærdighed og dom. Alle elementerne i Helligåndens gerning i forbindelse med udgydelsen af den sildige regn udgør de sandheder, som skal prøve laodikeisk adventisme, begyndende ved 11. september, når Joel befaler dem: „Vågn op!“

De tre symboler i budskabet om den sene regn svarer til de tre engles budskaber i Åbenbaringen fjorten, og „agerdyrkerne“ skal „skamme sig“, og „vinhyrderne“ skal „jamre“. I Joel skal Guds folk aldrig skamme sig.

Og I skal kende, at jeg er midt i Israel, og at jeg er Herren jeres Gud og ingen anden; og mit folk skal aldrig i evighed blive til skamme. Joel 2:27.

Vinbønderne og vingårdsdyrkerne skammer sig og jamrer, fordi det forfalskede budskab om sildigregnen, som de fremfører, er uden kraft til at frembringe liv i den vingård, de fik overdraget at dyrke. Adventismen ved fra deres profetinde, at de var kaldet til at opfylde erfaringen med sildigregnen, men markernes frugt er visnet. De skammer sig og græder især »over hveden og over byggen«. Førstegrødeofferet af »byg« på dagen for Kristi opstandelse indledte pinsetiden, som sluttede ved pinse med pinsens »hvede«-førstegrødeoffer. Efraims drukkenbolte skammer sig, fordi de befinder sig på den forkerte side af pinsetiden, som gentages fra 11. september til søndagsloven, når sildigregnen falder.

„Mange har i stor udstrækning undladt at modtage den tidlige regn. De har ikke opnået alle de velsignelser, som Gud således har sørget for til dem. De forventer, at manglen vil blive afhjulpet ved den sildige regn. Når nådens rigeste overflod bliver skænket, agter de at åbne deres hjerter for at modtage den. De begår en frygtelig fejltagelse. Det værk, som Gud har påbegyndt i menneskets hjerte ved at give sit lys og sin kundskab, må uophørligt føres videre. Hvert menneske må erkende sin egen nødvendighed. Hjertet må tømmes for enhver besmittelse og renses til Åndens iboen. Det var ved bekendelse og forsagelse af synd, ved inderlig bøn og ved at hellige sig selv til Gud, at de første disciple beredte sig til Helligåndens udgydelse på pinsedagen. Det samme værk, blot i større grad, må gøres nu. Dengang behøvede det menneskelige redskab kun at bede om velsignelsen og vente på, at Herren fuldkommengjorde værket med ham. Det er Gud, som begyndte værket, og han vil fuldende sit værk og gøre mennesket fuldkomment i Jesus Kristus. Men der må ikke være nogen forsømmelse af den nåde, som den tidlige regn er et billede på. Kun de, som lever i overensstemmelse med det lys, de har, vil modtage større lys. Hvis vi ikke dagligt skrider frem i virkeliggjørelsen af de aktive kristelige dyder, skal vi ikke genkende Helligåndens tilkendegivelser i den sildige regn. Den kan falde på hjerter overalt omkring os, men vi vil ikke skelne den eller modtage den.“
Testimonies to Ministers, 506, 507.

I sammenhæng med den linje, som Søster White kalder den „pinselige årstid“, var „den tidlige regn“ Kristus, der åndede på disciplene, efter at Han var steget ned fra sit himmelske møde, efter at Han var blevet oprejst. „Den sildige regn“ var i denne sammenhæng pinse. Ved alfa af den pinselige årstid blev nogle få dråber indblæst i disciplene, og ved omega talte de disciple, som var blevet pååndet, med ildtunger til hele verden. En manifestation af Helligånden ved begyndelsen og afslutningen. Guddommen, som overbringer Helligånden til menneskeheden gennem et budskab ved begyndelsen, og guddommelighed og menneskelighed forenet, som fremstillet ved tunger

(menneskelighed) og ild (Guddommelighed), og som overbringer Helligånden til menneskeheden gennem et budskab ved afslutningen. Førstegrødeofferet af byg ved begyndelsen stemmer overens med Kristi opstandelse, og de to hvedebrød ved pinsefestens førstegrødeoffer stemmer overens med pinse.

Disse to brød var det eneste offer, som indeholdt surdej, et symbol på synd. Brødene var bagt og repræsenterede således syndens fjernelse, men fastholdt den sandhed, at de to svingbrød, som repræsenterede de et hundrede og fireogfyrre tusind, var mænd og kvinder, som var syndere, men som var blevet rensat for disse synder af Pagtens Sendebud i Malakias kapitel tre. Således repræsenterede alfaen i pinsetiden Himmelen Brød, der underviste sine disciple, og omegaen i den tid havde disse samme disciple symboliseret som to brød, der blev løftet op til himlen. Således forenes symbolet på guddommelighed og menneskelighed i ildtungerne og opløftelsen af svingofferet, som var et forbillede på, at disciplene bragte budskabet til verden, for at identificere, at de et hundrede og fireogfyrre tusind skal løftes op som et offer, der fuldkomment repræsenterer Jesus Kristus, og Jesus Kristus repræsenterer, at guddommelighed forenet med menneskelighed ikke synder.

At undlade at „modtage den tidlige regn“, mens man forventer, „at manglen på“ „alle de velsignelser, som Gud“ „tilvejebragte“ med den „tidlige regn“, „vil blive afhjulpet ved den sildige regn“, er „en frygtelig fejltagelse“. Den tidlige regn er Jeremias’ „gamle stier“, som blev identificeret som den vej, man skulle vandre på, ved 9/11. Det er „en frygtelig fejltagelse“ og også en stærk vildfarelse, som får mennesker til at tro, at de har et budskab om den sildige regn, der er bygget på en klippe, blot for at opdage, at deres budskab var bygget på sand.

Peter skammede sig ikke over direkte at forklare, hvem der var og ikke var beruset, i sin fremstilling af de et hundrede og fireogfyrre tusind i den sildige regns tidsperiode. Alle profeterne taler om de sidste dage, og Joel identificerer „Efraims drukkenbolte“, der vågner op og konfronteres med klare beviser på, at privilegiet ved at være det folk, som skulle forkynde den tredje engels høje råb under den sildige regns kraft, for bestandig er blevet taget bort. De et hundrede og fireogfyrre tusind udvikles og besejles i den sildige regns tidsperiode fra 11. september og indtil søndagsloven. De er dem, som følger Lammet, hvorhen det går.

Peter ved pinse repræsenterer de mennesker, som forkynder budskabet om den sene regn, hvilket han baserer på Joels Bog. Jøderne, som havde fået ansvaret for at overholde pinsefesten gennem hele deres historie, blev af Peter underrettet om, at den pinse, som alle de tidligere pinsefester pegede frem imod, nu blev opfyldt. Jøderne, ligesom Efraims drankere, var så berusede af Babylons vin, at de anklagede Peter og de elleve for at være drukne, idet de fremlagde budskabet om den sene regn i Joels Bogs sammenhæng. Når Efraims drankere „vågner op“ i vers fem i Joels første kapitel, konfronteres de med den sene regns prøvelsesproces, hvor to klasser udvikles. I prøvelsesprocessen genkender den ene klasse budskabet om den sene regn, og den anden klasse gør det ikke.

„Vi må ikke vente på den sildige regn. Den kommer over alle, som vil erkende og tilegne sig den nådes dug og de regnskyl, der falder over os. Når vi samler lysets fragmenter op, når vi

værdsætter Guds visse barmhjertighedsgerninger, han, som elsker at se os stole på ham, da vil hvert løfte blive opfyldt. 'For ligesom jorden lader sin spire bryde frem, og ligesom haven lader det, der er sået i den, vokse op, således skal den Herre Gud lade retfærdighed og lovsang spire frem for alle folkene.' Esajas 61:11. Hele jorden skal fyldes med Guds herlighed." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 984.

At „erkende“ betyder „at genkalde eller genvinde kundskab“, for budskabet om silde-regnen erkendes ved tidligere hellige historier, som illustrerer silde-regnens historie. Peters historie på Pinsedagen blev indsat i den historiske struktur, som Joel fremsatte. Joels ramme sammen med Peters opfyldelse giver to vidner om historien om Midnatsråbet i 1844. Disse tre vidner (og andre) skal „erkendes“ som illustrationer af silde-regnens historie, ramme og budskab.

Da Kristus åndede på disciplene, efter at Han var steget op og derpå vendt tilbage, var det som »nogle få dråber« forud for den store udgydelse ved pinse. Ved begyndelsen og ved afslutningen var der en åbenbarelse af Helligånden, som blev udgydt. De få dråber fra Kristus til Hans disciple er alfaen i pinsetiden, som ender med omegaen og udgydelsen af budskabet fra disciplene til verden. Alfaen kendetegnes ved førstefrugtofferet af byg og afsluttes med førstefrugtofferet af hvede. Begyndelsen på den sildige regn blev markeret ved nedstyrtningen af de store bygninger i New York City den 11. september. Det markerer begyndelsen på den historie, der leder frem til søndagsloven. 11. september er fremstillet ved byggets førstefrugtoffer, og søndagsloven er hvedens førstefrugtoffer.

Efraims drankne vækkes til erkendelsen af, at deres rige ville blive taget fra dem og givet til et folk, som ville bære de rette frugter. Joel fremstiller de dranknes ulydighed ved at påvise, at „afgrødeofferet“ og „drikofferet“ er blevet afskåret fra Herrens hus, og at „den nye vin“ er blevet afskåret fra deres mund. „Den nye vin“ er i hebraisk friskpresset saft, men den „vin“, som de drankne drikker i vers fem, er gæret saft. To slags vin, som repræsenterer lære, og i Joels sammenhæng er læren budskabet om silde regn. Efraims drankne har drukket gæret saft, og de er „afskåret“ fra den „nye“, friskpressede saft. To slags vin repræsenterer to budskaber om silde regn, og de drankne er „afskåret“ fra det rene budskab. Det hebraiske ord, der oversættes med „afskåret“, er baseret på den gamle pagtsskik at skære dyr itu og gå mellem delene. At være „afskåret“ er at blive forkastet som Guds pagtsfolk.

Joels bog identificerer Guds folk i de sidste dage, begyndende med Milleriterne, som blev frembragt som en følge af afsegligen af Daniels bog i 1798, og afsluttende med de hundrede og fireogfyrre tusind, som bliver frembragt som en følge af afsegligen af Daniels bog i 1989. I begyndelsen blev Helligåndens udgydelse fremstillet ved tidsperioden fra lejrmødet i Exeter til skuffelsen den 22. oktober 1844. Denne historie opfyldte lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus femogtyve, som gentages til punkt og prikke i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 skildrer også adventfolkets erfaring." Den store strid, 393.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem tåbelige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig

anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens ende.“ Review and Herald, 19. august 1890.

"Der er en verden, som ligger i ondskab, i bedrag og vildfarelse, i selve dødens skygge,—sovende, sovende. Hvem føler sjælenød for at vække dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker føres frem til den tid, da signalet vil blive givet: 'Se, Brudgommen kommer; gå ud for at møde Ham.' Men nogle vil have udsat at skaffe sig olien til at efterfylde deres lamper, og for sent vil de opdage, at karakteren, som olien fremstiller, ikke kan overføres. Den olie er Kristi retfærdighed. Den repræsenterer karakter, og karakter kan ikke overføres. Intet menneske kan sikre den for en anden. Enhver må selv opnå en karakter, rensat fra enhver syndens plet." Bible Echo, 4. maj 1896.

Hvem »føler sjælekval for at vække« »en verden, der ligger i det onde«? Joel besvarer spørgsmålet:

Og det skal ske, at hver den, som påkalder Herrens navn, skal blive frelst; thi på Zions bjerg og i Jerusalem skal der være frelse, som Herren har sagt, og blandt den rest, som Herren kalder. Joel 2,32.

Vi vil fortsætte med disse emner i den følgende artikel.

Sent på eftermiddagen på opstandelsens dag var to af disciplene på vej til Emmaus, en lille by otte mil fra Jerusalem. Disse disciple havde ikke indtaget nogen fremtrædende plads i Kristi gerning, men de var oprigtige troende på ham. De var kommet til byen for at holde påske, og de var dybt forvirrede over de begivenheder, der for nylig havde fundet sted. De havde hørt morgenens nyhed om, at Kristi legeme var blevet fjernet fra graven, og også beretningen fra kvinderne, som havde set englene og havde mødt Jesus. De var nu på vej tilbage til deres hjem for at meditere og bede. Bedrøvede vandrede de videre på deres aftentur og talte om scenerne fra rettergangen og korsfæstelsen. Aldrig før havde de været så fuldstændig modløse. Uden håb og uden tro vandrede de i korsets skygge.

„De var ikke kommet langt på deres rejse, før en fremmed sluttede sig til dem; men de var så opslugte af deres mismod og skuffelse, at de ikke iagttog ham nøje. De fortsatte deres samtale og gav udtryk for deres hjertes tanker. De drøftede de lærdomme, som Kristus havde givet, og som de syntes ude af stand til at forstå. Mens de talte om de begivenheder, der havde fundet sted, længtes Jesus efter at trøste dem. Han havde set deres sorg; Han forstod de modstridende, forvirrende tanker, som fremkaldte dette spørgsmål i deres sind: Kan denne Mand, som lod sig så dybt ydmyge, være Kristus? Deres sorg kunne ikke holdes tilbage, og de græd. Jesus vidste, at deres hjerter var knyttet til Ham i kærlighed, og Han længtes efter at tørre deres tårer bort og fylde dem med glæde og fryd. Men først måtte Han give dem lærdomme, som de aldrig ville glemme.

“Han sagde til dem: Hvad er det for ord, I veksler med hinanden, mens I går her og er bedrøvede? Og den ene af dem, som hed Kleopas, svarede og sagde til ham: Er du den eneste fremmede i Jerusalem, som ikke kender til det, der er sket dér i disse dage?’ De fortalte ham om deres skuffelse med hensyn til deres Mester, ‘som var en profet, mægtig i gerning og ord for Gud og hele folket;’ men ‘ypperstepræsterne og vore rådsherrer,’ sagde de, ‘overgav ham

til dødsdom og har korsfæstet ham.' Med hjerter, der værkede af skuffelse, og med skælvende læber tilføjede de: 'Vi håbede, at det var ham, som skulle forløse Israel; og dertil kommer, at det i dag er den tredje dag, siden dette skete.'"

"Mærkeligt, at disciplene ikke erindrede Kristi ord og indså, at Han havde forudsagt de begivenheder, som var indtruffet! De indså ikke, at den sidste del af Hans åbenbaring ville blive opfyldt lige så vist som den første del, nemlig at Han på den tredje dag ville opstå igen. Dette var den del, de burde have husket. Præsterne og rådsherrerne glemte det ikke. På dagen »som fulgte efter beredelsesdagen, samledes ypperstepræsterne og farisæerne hos Pilatus og sagde: Herre, vi kommer i hu, at denne forfører sagde, mens Han endnu levede: Efter tre dage vil jeg opstå igen.« Mattæus 27:62, 63. Men disciplene huskede ikke disse ord."

"Da sagde Han til dem: O I uforstandige og træge af hjertet til at tro alt det, som profeterne har talt! Burde Kristus ikke have lidt dette og gået ind til sin herlighed?" Disciplene undrede sig over, hvem denne fremmede kunne være, siden Han kunne trænge ind i selve deres sjæle og tale med en sådan alvor, ømhed og medfølelse og med et sådant håb. For første gang siden Kristi forræderi begyndte de at føle håb. Ofte så de opmærksomt på deres ledsager og tænkte, at Hans ord netop var de ord, som Kristus ville have talt. De blev fyldt med forundring, og deres hjerter begyndte at banke med glædesfyldt forventning.

"Med begyndelse hos Moses, selve alfaet i Bibelens historie, udlagde Kristus i alle Skrifterne det, som angik Ham selv. Havde Han først givet sig til kende for dem, ville deres hjerter være blevet tilfredsstillet. I deres glædes fylde ville de ikke have hungret efter noget mere. Men det var nødvendigt for dem at forstå det vidnesbyrd, som forbillederne og profetierne i Det Gamle Testamente aflagde om Ham. På disse måtte deres tro grundfæstes. Kristus udførte intet mirakel for at overbevise dem, men det var Hans første gerning at forklare Skrifterne. De havde betragtet Hans død som tilintetgørelsen af alle deres håb. Nu viste Han ud fra profeterne, at dette netop var det stærkeste bevis for deres tro."

Ved undervisningen af disse disciple viste Jesus betydningen af Det Gamle Testamente som et vidnesbyrd om Hans mission. Mange bekendende kristne forkaster nu Det Gamle Testamente og hævder, at det ikke længere er til nogen nytte. Men sådan er Kristi lære ikke. Så højt værdsatte Han det, at Han ved en lejlighed sagde: »Hører de ikke Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, om nogen end stod op fra de døde.« Lukas 16:31.

„Det er Kristi røst, der taler gennem patriarker og profeter, fra Adams dage og helt frem til tidens afsluttende scener. Frelseren åbenbares i Det Gamle Testamente lige så tydeligt som i Det Nye. Det er lyset fra den profetiske fortid, der lader Kristi liv og Det Nye Testaments lære træde frem med klarhed og skønhed. Kristi mirakler er et bevis på hans guddommelighed; men et stærkere bevis på, at han er verdens Forløser, findes i sammenligningen af Det Gamle Testaments profetier med Det Nye Testaments historie."

»Ud fra profetierne gav Kristus sine disciple en korrekt forståelse af, hvad Han skulle være i menneskelighed. Deres forventning om en Messias, som skulle indtage sin trone og kongelige magt i overensstemmelse med menneskers ønsker, havde været vildledende. Den ville hindre en rigtig forståelse af Hans nedstigning fra den højeste til den laveste stilling, som kunne

indtages. Kristus ønskede, at Hans disciples forestillinger i enhver henseende måtte være rene og sande. De måtte forstå så vidt muligt angående det lidelsens bæger, som var blevet tildelt Ham. Han viste dem, at den frygtelige kamp, som de endnu ikke kunne fatte, var opfyldelsen af den pagt, der var indgået før verdens grundvold blev lagt. Kristus måtte dø, ligesom enhver lovens overtræder må dø, dersom han fortsætter i synden. Alt dette skulle ske, men det skulle ikke ende i nederlag, men i herlig, evig sejr. Jesus sagde dem, at enhver anstrengelse måtte gøres for at frelse verden fra synd. Hans efterfølgere måtte leve, som Han levede, og arbejde, som Han arbejdede, med intens, vedholdende indsats.

»Således talte Kristus til sine disciple og åbnede deres sind, så de kunne forstå Skrifterne. Disciplene var trætte, men samtalen gik ikke i stå. Ord om liv og forsikring udgik fra Frelserens læber. Men endnu var deres øjne holdt tilbage. Da Han talte til dem om Jerusalems ødelæggelse, så de på den dømte by med gråd. Men endnu anede de kun lidt, hvem deres rejsefælle var. De tænkte ikke, at emnet for deres samtale gik ved deres side; for Kristus omtalte sig selv, som var Han en anden person. De mente, at Han var en af dem, som havde været til stede ved den store højtid, og som nu var på vej hjem. Han gik lige så varsomt som de over de ujævne sten og standsede af og til sammen med dem for at hvile lidt. Således vandrede de frem ad den bjergede vej, mens Han, som snart skulle indtage sin plads ved Guds højre hånd, og som kunne sige: 'Mig er given al magt i himlen og på jorden', gik ved deres side. Matthæus 28:18.«

”Undervejs på rejsen var solen gået ned, og før de rejsende nåede deres hvilested, havde arbejderne på markerne forladt deres arbejde. Da disciplene var ved at gå ind i deres hjem, gav den fremmede indtryk af, at Han ville fortsætte sin rejse. Men disciplene følte sig draget mod Ham. Deres sjæle hungrede efter at høre mere fra Ham. 'Bliv hos os,' sagde de. Han syntes ikke at tage imod indbydelsen, men de trængte ind på Ham og bad indtrængende: 'Det hælder mod aften, og dagen er allerede langt fremrykket.' Kristus gav efter for denne bøn og 'gik ind for at blive hos dem.'”

„Hvis disciplene havde undladt at indtrængende fremsætte deres indbydelse, ville de ikke have vidst, at deres rejsefælle var den opstandne Herre. Kristus påtvinger aldrig nogen sit selskab. Han tager sig af dem, der har brug for ham. Med glæde vil han træde ind i det ringeste hjem og opmuntre det ydmygste hjerte. Men hvis mennesker er for ligegyldige til at tænke på den himmelske Gæst eller bede ham blive hos dem, går han videre. Således lider mange et stort tab. De kender ikke Kristus mere, end disciplene gjorde, da han vandrede med dem på vejen.“

Det enkle aftensmåltid med brød bliver snart tilberedt. Det sættes frem for gæsten, som har taget plads ved bordets hovedende. Nu rækker Han sine hænder frem for at velsigne maden. Disciplene farer tilbage i forundring. Deres ledsager udbreder sine hænder på nøjagtig samme måde, som deres Mester plejede at gøre. De ser igen, og se, i Hans hænder ser de mærkerne efter naglerne. Begge udbryder straks: Det er Herren Jesus! Han er opstået fra de døde!

“De rejser sig for at kaste sig ned for Hans fødder og tilbede Ham, men Han er forsvundet fra deres øjne. De ser hen på det sted, som var blevet indtaget af En, hvis legeme nylig havde ligget i graven, og siger til hinanden: 'Brændte vort hjerte ikke i os, mens Han talte med os på vejen, og mens Han åbnede Skrifterne for os?'”

„Men med dette store budskab at bringe kan de ikke sidde og tale. Deres træthed og sult er borte. De lader deres måltid stå urørt og begiver sig straks, fulde af glæde, atter ud ad den samme vej, ad hvilken de kom, skyndende sig for at fortælle disciplene i byen budskabet. På nogle strækninger er vejen ikke sikker, men de klatrer over de stejle steder og glider på de glatte klipper. De ser ikke, de ved ikke, at de har beskyttelse af Ham, som har vandret vejen med dem. Med deres pilgrimsstav i hånden skynder de sig frem, idet de ønsker at gå hurtigere, end de vover. De mister sporet, men finder det igen. Undertiden løbende, undertiden snublende trænger de fremad, mens deres usynlige Ledsager er tæt ved deres side hele vejen.“

“Natten er mørk, men Retfærdighedens Sol skinner over dem. Deres hjerter springer af glæde. De synes at være i en ny verden. Kristus er en levende Frelser. De sørger ikke længere over Ham som død. Kristus er opstanden — igen og igen gentager de det. Dette er det budskab, de bringer til de sørgende. De må fortælle dem den vidunderlige beretning om vandringen til Emmaus. De må fortælle, hvem der sluttede sig til dem på vejen. De bærer det største budskab, der nogen sinde er givet til verden, et glædesbudskab, som menneskeslægtens håb for tid og evighed afhænger af.” *The Desire of Ages*, 795–801.